

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa T. F.

przeciwko Sądowi Rejonowemu w B.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 listopada 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w R.

z dnia 16 grudnia 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego Sądu Rejonowego w B. 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w D. z dnia 9 sierpnia 2010 r. oddalającego powództwo w sprawie z powództwa T. F. przeciwko Sądowi Rejonowemu w B. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego (w całości) powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

W ramach podstawy materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono błędną wykładnię art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 186⁸ k.p.

W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z uwagi na oczywiste naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c., ponieważ „sądy rozpoznające sprawę w obu instancjach bezsprzecznie dokonały ustalenia okoliczności wymagającej wiadomości specjalnych (tj. nieprawidłowego prowadzenia przez powódkę dokumentacji księgowej) jedynie na podstawie dowodów z dokumentów i zeznań świadków, bez przeprowadzenia koniecznego w tej sytuacji dowodu z opinii biegłego”.

Uzasadniając przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 186⁸ k.p. W ocenie skarżącej wątpliwości interpretacyjne dotyczące powołanych przepisów dotyczą ich subsumpcji do stanu faktycznego sprawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości

widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 – LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08 – LEX nr 490364). W niniejszej sprawie stan taki nie występuje. Nie jest przekonujące powołanie się przez autorkę skargi na oczywiste naruszenie art. 233 § 1 w związku z art. 278 § 1 k.p.c. Pierwszy z tych przepisów w ogóle nie może stanowić zarzutu kasacyjnego (por. art. 398³ § 3 k.p.c.). Co do przepisu art. 278 § 1 k.p.c. – to nie jest on nawet odpowiedni do ogólnikowego zarzutu skargi nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego; zwłaszcza, że nie było wniosku o przeprowadzenie takiego dowodu w dwuinstancyjnym postępowaniu sądowym. Ustalenia zaskarżonego wyroku dotyczą sytuacji faktycznej niewywiązywania się przez skarżącą z obowiązków głównego księgowego w tym w szczególności tego, że sprawy księgowe i rachunkowe u pozwanego nie były prowadzone w sposób prawidłowy; nieprawidłowości te polegały na braku sporządzania stosownych dokumentów, braku bieżącego uzupełniania ksiąg rachunkowych, księgowania na niewłaściwych kontach. Wnosząca skargę – poza ogólnikowym zarzutem nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego – w ogóle nie odnosi się do ustaleń stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku.

Postawione zagadnienie dotyczące interpretacji przepisu art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 186⁸ k.p. ma polegać – według skarżącej – na ocenie subsumcyjnej wskazanych przepisów. Pomimo to skarżąca przedstawia to zagadnienie w odniesieniu do faktów, które pozostają poza podstawą zaskarżonego wyroku – tym co zostało wyjaśnione w sprawie. Uzasadniając swoje zagadnienie skarżąca powołuje się na to, że w dniu 5 listopada 2009 r. starała się spotkać z Prezes strony pozwanej, celem doręczenia jej wniosku, o którym mowa w art. 186⁷ k.p. Nie mogła jednak tego zrobić z uwagi na celowe unikanie takiego spotkania przez Prezes Sądu. Takie okoliczności są oderwane od podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą strona pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę pismem z dnia 6 listopada 2009 r., a wniosek powódki o obniżenie wymiaru czasu pracy jej pracodawca otrzymał dopiero w dniu 9 listopada 2009 r. Stosownie zaś do przepisu art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd

Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę w § 11 ust. 1 pkt 1 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).